

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Zory Šmolkové ve věci

žalobkyně: **K. M.**
zastoupena daňovým poradcem MPSHARE s.r.o.
sídlem Nové domky 705, 742 72 Mořkov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2021, č. j. 27836/21/5200-10422-711473,
ve věci daně z příjmů fyzických osob

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou doručenou soudu dne 20. 9. 2021 domáhala zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 27. 11. 2020, č. j. 4059888/20/3202-50523-809534, platební výměr, jímž byla žalobkyni vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2019 ve výši 280 531 Kč.
2. Žalobkyně namítá, že postupovala v souladu s Liberačním balíčkem III, který podle žalobkyně fakticky posunul lhůtu k podání daňového přiznání do 18. 8. 2020. Žalobkyně

neměla za zdaňovací období 2019 povinnost zvýšit základ daně o hodnotu pohledávek ve výši 1 888 128 Kč, nenaplnila podmínku uvedenou v § 23 odst. 8 písm. b) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZDP“), neboť živnostenskou činnost, kterou přerušila ke dni 31. 5. 2019, znovu obnovila dne 6. 8. 2020.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvádí, že rozhodnutí ministryně financí o prominutí daně, příslušenství daně a správních poplatků z důvodu mimořádné události č. j. 15195/2020/3901-4 (známé pod populárním názvem Liberační balíček III, dále jen „rozhodnutí ministryně“), zveřejněné ve Finančním zpravodaji č. 9/2020 dne 10. 6. 2020, umožňuje toliko podat daňové přiznání k dani z příjmů za zdaňovací období roku 2019 bez sankce, neboť promíjí pokutu za opožděné podání daňového přiznání, úrok z prodlení a úrok z posečkané částky.
4. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodoval přitom bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
5. Dle § 23 odst. 8 písm. b), bod 2 a alinea 4 ZDP se u poplatníků uvedených v § 2 ZDP, kteří vedou daňovou evidenci, upraví výsledek hospodaření nebo rozdíl mezi příjmy a výdaji, z něhož se vychází pro zjištění základu daně za zdaňovací období (část zdaňovacího období) předcházející dni ukončení činnosti, ze které plyne příjem ze samostatné činnosti, ukončení nájmu nebo zahájení likvidace, o hodnotu pohledávek, které by při úhradě byly zdanitelným příjmem. Stejným způsobem postupují poplatníci uvedení v § 2, pokud v průběhu zdaňovacího období přeruší činnost, ze které plynou příjmy ze samostatné činnosti, (§ 7) nebo nájem (§ 9), a činnost, ze které plynou příjmy ze samostatné činnosti, (§ 7) nebo nájem (§ 9) nezačínají do termínu pro podání daňového přiznání za příslušné zdaňovací období, ve kterém byly činnost, ze které plynou příjmy ze samostatné činnosti, (§ 7) nebo nájem (§ 9) přerušeny.
6. Dle § 260 odst. 1 písm. b) daňového řádu může ministr financí z moci úřední, pokud jde o daně, které spravují jím řízené správní orgány, zcela nebo částečně prominout daň nebo příslušenství daně při mimořádných, zejména živelných událostech. Podle odst. 2 se rozhodnutím podle odstavce 1 promíjí daň nebo příslušenství všem daňovým subjektům, jichž se důvod prominutí týká.
7. Z důvodové zprávy k § 260 daňového řádu plyne, že toto ustanovení „zakládá specifickou pravomoc ministra financí prominout toliko z moci úřední daň i její veškeré příslušenství, (...)“.
8. K povaze rozhodnutí dle § 260 odst. 1 daňového řádu se již Nejvyšší správní soudu obecně vyjádřil např. v rozsudku ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013-57:
*[51] Prominutí daně podle daňového řádu se nyní děje (na rozdíl od shodně nazvaného institutu v předchozí právní úpravě - srov. § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků** nikoliv individuálním správním rozhodnutím vydaným na základě individuálních žádostí daňových subjektů, nýbrž je z úřední povinnosti učiněným aktem majícím sice konkrétní předmět (daň nebo příslušenství daně - konkrétní typ daně a konkrétní zdaňovací období), není však adresovaný předem určenému daňovému subjektu, nýbrž blíže neohraničené skupině daňových subjektů určitelných ovšem skupinově či druhově (zde výrobci elektriny z obnovitelných zdrojů). Tímto aktem smíšené povahy (byť formálně nazvaným dle § 260 daňového řádu jako rozhodnutí) může ministr financí vymezit obecně okruh adresátů, stanovit,*

co konkrétně promíjí (zejména druh daně, její příslušenství, zdaňovací období atd.), v jakém rozsahu a vymezit skutkové, hmotněprávní a procesní podmínky, jejichž splnění je předpokladem částečného nebo úplného prominutí daně.

9. V odůvodnění rozhodnutí ministryně je uvedeno, že: „(v) souvislosti se šířením viru SARS-CoV-2 se ministryně financí rozhodla využít své pravomoci podle § 260 odst. 1 písm. b) daňového řádu a za účelem zmírnění zvýšených dopadů této mimořádné události na podnikatele i další daňové subjekty přistoupit ve stanoveném rozsahu k hromadnému prominutí daně, příslušenství daně a správních poplatků.“
10. Krajský soud předně zdůrazňuje, že mezi stranami je nesporné, že žalobkyně byla v předmětném období poplatníkem ve smyslu § 2 ZDP, dne 31. 5. 2019 přerušila živnostenskou činnost, ke konci zdaňovacího období roku 2019 evidovala pohledávky ve výši 1 888 128 Kč a svoji živnostenskou činnost obnovila až dne 6. 8. 2020, tj. po uplynutí lhůty pro podání řádného daňového přiznání za zdaňovací období roku 2019 ve smyslu § 136 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Mezi stranami není sporu ani o gramatickém obsahu rozhodnutí ministryně či výkladu ustanovení § 23 odst. 8 písm. b) ZDP. Žalobkyně pouze vytýká žalovanému (resp. správci daně), že nesprávně vyhodnotil smysl a účel předmětných ustanovení daňového řádu, a to vzhledem k právnímu předpisu jako celku a vzniklé mimořádné situaci. Podle žalobkyně byla tímto rozhodnutím materiálně posunuta lhůta k podání daňového přiznání, v důsledku čehož žalobkyně neměla povinnost zvýšit základ daně o uvedené pohledávky.
11. Krajský soud na základě výše uvedeného konstatuje, že ze samotného znění § 260 daňového řádu zjevně vyplývá, že tímto ustanovením je upravena pouze pravomoc prominout daň a její příslušenství. Krajský soud si je vědom, že jazykový výklad představuje toliko prvotní přiblížení se k aplikované právní normě, nicméně využitím jiných výkladových metod dospěl k totožnému závěru. Systematicky je toto ustanovení zařazeno za ustanovení upravující prominutí daně a příslušenství daně, dále ze znění důvodové zprávy vyplývá jasná intence zákonodárce umožnit ministrovi financí ve specifických případech prominout daň či její příslušenství. Smyslem a účelem tohoto ustanovení je tedy prominout vymezeným subjektům povinnost platit daň či ev. příslušenství mj. s ohledem na mimořádnou událost, nikoli vyvolat všechny účinky spojené s podáním daňového tvrzení v řádné lhůtě. Pro tento závěr nemá žalobkyně oporu v žádném zákonném ustanovení, judikatuře soudů ani důvodové zprávě. V tomto případě ministryně využila (jak vyplynulo ze znění jejího rozhodnutí) své zákonné pravomoci v souladu s § 260 daňového řádu, a to bez účinku k povinnosti žalobkyně zahrnout evidované pohledávky do základu daně ve smyslu § 23 odst. 8 písm. b) ZDP. Závěry žalovaného, uvedené v bodě 22 a 23 napadeného rozhodnutí, tak v kontextu výše uvedeného ob stojí a námitka žalobkyně je nedůvodná.
12. Krajský soud dodává, že žalobkyně měla reálnou možnost seznámit se přímo s obsahem samotného rozhodnutí ministryně a proti této skutečnosti nic nenamítá. Z tohoto důvodu nemohla být žalobkyně v dobré víře, že došlo k posunu lhůty, jen na základě (jak vyplývá z žalobní argumentace, z části zavádějících) informací z webové stránky. Nad rámec uvedeného lze žalobkyni v kontextu rozhodnutí ministryně přisvědčit, že toto rozhodnutí mělo faktické účinky posunutí lhůty pro podání daňového přiznání, ale pouze co do absence sankcí spojených s opožděným podáním daňového přiznání.

13. S ohledem na výše uvedené soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. Procesně úspěšnému žalovanému (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) nevznikly v řízení žádné náklady převyšující jeho běžnou činnost, soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve II. výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 23. února 2023

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu